

Liane
Moriarty

Alles
voor jou

De bestsellerauteur van *Het geheim van mijn man*

Van Liane Moriarty zijn verschenen:

Drie wensen

Nog één keer feest

Wat Alice vergat

Alles voor jou

Het geheim van mijn man

Grote kleine leugens

Bijna echt gebeurd

1

Bij hypnose denken mensen vaak aan slingerende horlogekettingen, 'Je wordt nu heel erg slaperig', en aan mensen die vrijwillig op een podium als kippen staan te tokken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat veel van mijn cliënten wat nerveus zijn als ze mij voor het eerst bezoeken! In werkelijkheid is er niets onnatuurlijks of griezeligs aan hypnose. De kans is zelfs groot dat u in uw gewone, dagelijkse leven al eens een soortgelijke 'trance-ervaring' hebt gehad. Bent u weleens naar een vertrouwde bestemming gereden en bedacht u later dat u zich de rit ernaartoe helemaal niet meer kon herinneren? Raad eens? Juist: u was in trance!

Uit de brochure 'Kennismaking met
Ellen O'Farrell, hypnotherapeute'

Ik was nog nooit onder hypnose geweest. Eerlijk gezegd geloofde ik er niet zo in. Het plan was dat ik zou gaan liggen, en zou doen of het werkte, en dat ik ondertussen mijn best deed om niet te lachen.

'De meeste mensen zijn verbaasd dat ze het zo prettig vinden,' zei de hypnotherapeute. Ze was echt zo'n softie, zonder make-up en sieraden. Haar huid was glad en doorschijnend, alsof ze zich uitsluitend in bergbeekjes wuste. Ze rook als zo'n veel te dure ethisch verantwoorde prullenwinkel: naar sandelhout en lavendel.

De kamer waar we in zaten was piepklein, warm en wonderlijk. Hij was aangebouwd aan het huis als een soort dicht balkon. De vloerbedekking rook muf en had een patroon van vervaagde roze rozen, maar de ramen waren modern: glaspanelen van het plafond tot de vloer, waardoor het er heel licht was. Toen ik binnenkwam leek dat licht door mijn hoofd te suizen als een felle bries en ik rook oude boeken en de zee.

We stonden samen, de hypnomevrouw en ik, met onze gezichten dicht bij het raam. Als je zo dichtbij stond, zag je het strand onder je niet, alleen maar zee, een glimmende tinnen vlakke die zich uitstrekte tot de bleekblauwe streep horizon. ‘Het voelt hier net alsof ik aan het roer van een schip zit,’ zei ik tegen de hypnomevrouw, die zich net iets te veel verkneukelde om deze opmerking en met ronde glimmende ogen en het enthousiasme van een clown op een kinderfeestje zei dat zij altijd *precies* datzelfde gevoel had.

We gingen tegenover elkaar zitten. Ik zat in een stoel met ligstand, bekleed met zacht groen leer. De stoel van de hypnomevrouw was rood met crème en had van die oren. Er stond een lage salontafel tussen de stoelen in, met daarop een doos tissues – kennelijk moeten mensen huilen om hun vorige levens als een uitgehongerd keuterboertje – een kan water met ijsblokjes waar twee volmaakt ronde schijfjes citroen in dobberden en twee hoge waterglazen, een klein zilveren schaalpje met chocolaatjes verpakt in glimmende papiertjes en een platte schaal gevuld met piepkleine gekleurde knikkertjes.

(Ik heb ooit eens een grote, ouderwetse knikker gehad die nog van mijn vader was geweest toen die een jongetje was. Die hield ik altijd in mijn handpalm tijdens tentamens en sollicitatiegesprekken, omdat ik dacht dat hij geluk bracht. Ik ben hem een paar jaar geleden kwijtgeraakt, en inderdaad heb ik vanaf toen ook geen geluk meer gekend.)

Ik keek om me heen en zag dat het licht weerkaatste van de oceaan op de muren; prisma’s van oogverblindend, dansend licht. Het was op zich al hypnotisch. De hypnomevrouw zat met haar handen in haar schoot gevouwen, en haar voeten naast elkaar op de grond. Ze droeg ballerina’s, een zwarte panty, een rok met folkloristisch borduursel en een crèmekleurig overslagvestje. Hip en toch elegant. New age en toch klassiek.

Ik dacht: wat een mooi, rustig leven heb jij. Je zit elke dag in deze bijzondere kamer te baden in het licht. Geen computerscherm dat volloopt met mailtjes. Geen hoofd dat volloopt met woedende telefoongesprekken. Geen vergaderingen en geen spreadsheets.

Haar geluk was voelbaar. Het straalde van haar af, mierzoet, als een goedkoop parfum; niet dat zij ooit een goedkoop parfum zou dragen.

Ik proefde de zure smaak van jaloezie in mijn mond en nam een chocolaatje om die smaak te verdringen.

‘Goed idee, ik neem er ook eentje,’ zei de hypnomevrouw, en ze haalde een chocolaatje uit zijn papiertje als warm meisjes-onderelkaar-gebaar, alsof we al jaren vriendinnen waren. Zo’n soort mens is het. Ze heeft waarschijnlijk een enorme kring superlieve, giebelende vriendinnetjes die elkaar door dik en dun steunen, en die elkaar suf knuffelen en avondjes samen naar de dvd’s van *Sex and the City* kijken en eindeloos met elkaar aan de telefoon hangen om over mannen te kirren.

Ze sloeg het notitieblok op haar schoot open en begon te praten met haar schattige chocolademond. Ze zei: ‘Zo. Voor we beginnen ga ik je eerst nog een paar vragen stellen. Jeetje, ik had niet die met karamel moeten nemen. Taai, joh!’

Zo veel vragen had ik niet verwacht.

De meeste beantwoordde ik naar waarheid, want ze waren tamelijk onschuldig. Een beetje sneu zelfs. ‘Wat doe je voor werk?’, ‘Wat doe je in je vrije tijd?’, ‘Wat is je lievelingseten?’

Uiteindelijk zakte de hypnomevrouw achterover in haar stoel, glimlachte en vroeg: ‘En vertel nu maar eens waarom je hier vandaag bent gekomen?’

Het antwoord op die vraag was uiteraard niet honderd procent eerlijk.

Hij zei: ‘Ik moet je iets vertellen.’

Hij had zijn mes en vork op de rand van zijn bord gelegd en zat nu rechtop, met zijn schouders naar achter, alsof hij eindelijk klaar was om de gevolgen onder ogen te zien. Hij leek bang en ook een beetje beschaamd.

Ellen, die had zitten lachen, voelde meteen een pijnlijke kramp die haar maag deed samentrekken. (Een deel van haar bewustzijn registreerde dat: hoe haar lichaam als eerste reageerde. De mind-body-spirit-driehoek in actie. Zo fascinerend.)

Haar blije, open glimlach bevroor schaapachtig.

Ze was vijfendertig jaar oud. Ze wist wat dit betekende. Deze aardige man, deze keurige landmeter met zijn eigen bedrijf, deze alleenstaande

vader die hield van kamperen en cricket en countrymuziek, stond op het punt iets te gaan zeggen waardoor ze helemaal geen trek had in haar vis met wittewijnsaus. Hij stond op het punt iets te zeggen wat haar hele dag zou verpesten, terwijl het net zo'n heerlijke dag was en de vis echt superlekker smaakte.

Spijtig legde ze ook haar vork neer.

'Vertel eens?' vroeg ze op prettig vragende toon, en elke spier in haar lijf spande zich aan alsof het haar voorbereidde op een harde klap. Ze zou zich wel weer redden. Dit was niet het einde van de wereld. Dit was pas hun vierde date. Ze had er nog niet veel in geïnvesteerd. Ze kende de man nauwelijks. En hij hield van countrymuziek, nota bene. Als dat geen veeg teken was! Goed, ze had net wel hoopvol zitten dagdromen in bad, maar dat was altijd een valkuil als je een date had. Ze was nu al bezig met het herstel na de klap die komen ging. Tegen woensdag zou ze er wel weer overheen zijn. Donderdag op zijn laatst. Godzijdank was ze nog niet met hem naar bed geweest.

Over wat er nu ging gebeuren had ze geen controle, alleen over hoe zij erop zou reageren.

Heel even zag ze haar moeder voor zich, die haar ogen ten hemel sloeg. *Ellen, lieve schat, geloof je zelf nu echt in die zelfhulpnonsens die je uitkraamt?*

Jazeker. Daar geloofde ze in. Met haar hele ziel en zaligheid. (Haar moeder had later haar excuses aangeboden voor haar opmerking. 'Dat klonk misschien een beetje badinerend', had ze gezegd, en Ellen deed toen net of ze flauwviel van verbijstering.)

'Nee, wacht, excuseer me even.' Hij stond op, en zijn servet gleed op de grond. Met een rood hoofd raapte hij het op en legde het zorgvuldig op tafel, naast zijn bord.

Ze keek naar hem op.

'Ik ga even...' Hij gebaarde naar de achterkant van het restaurant.

'Oké,' zei ze sussend.

'Het is direct links, meneer.' Een ober wees hem discreet waar het toilet was.

Ze keek hem na.

Patrick Scott.

Ze vond Patrick trouwens toch een stomme naam. Een nichterige naam. Echt een naam voor een kapper. En zijn vrienden noemden hem blijkbaar ‘Scottie’, wat natuurlijk... nou ja, heel normaal was voor Australische mannen.

Als hij er nu een punt achter wilde zetten, zou dat zeker pijn doen. Een prikje, maar wel scherp. Niet dat Patrick Scott nu zo verschrikkelijk bijzonder was. Hij had gewoon een aardig gezicht (lang, smal, lichte inhammen), een gewoon lichaam (gemiddelde lengte, best brede schouders, maar niet zo van kijk-mij-eens-even-de-bodybuilder-uit-hangen), een gewone baan, een gewoon leven. Ze voelde zich alleen zo ontzettend op haar gemak bij hem, bijna meteen vanaf het begin, al binnen een paar minuten na hun eerste ontmoeting in een ongemakkelijk leeg café. Dat café was haar idee, en ze schrok zich dood toen het praktisch uitgestorven bleek, zodat hun nerveuze eerste-date-stemmen veel te hard klonken, en de drie verveelde tienerserveersters niets beters te doen hadden dan meeluisteren naar hun houterige gesprek. Ze zaten op hun cappuccino te wachten en hij speelde met een suikerzakje. Hij draaide er kringetjes mee en tikte ermee op tafel. Toen ontmoetten hun ogen elkaar, en ze grijnsden zo’n beetje, omdat ze allebei inzagen hoe gruwelijk de situatie was, en ineens voelde Ellen alle spanning uit haar lijf vloeien, alsof ze een sterke pijnstillert had geslikt. Ze had het gevoel alsof ze hem al kende, al jaren. Als ze in een vorig leven geloofde (en dat deed ze niet *niet*, want in haar werk had ze al zo veel meegemaakt, dat ze openstond voor allerlei bizarre mogelijkheden), zou ze hebben gezegd dat ze elkaar in dat vorige leven al eens hadden ontmoet.

Zo’n soort warmte die direct voelbaar was, iets wat ze al heel vaak met vriendinnen had meegemaakt – want zij was een ster in vrouwenvriendschappen – maar nog nooit met een man.

Dus ja, ze kende deze aardige landmeter genaamd Patrick Scott nauwelijks, maar het zou haar pijn doen als hij het nu al uitmaakte. Waarschijnlijk meer dan een prikje.

Ze dacht aan de honderden, misschien wel duizenden verhalen over afwijzing die ze door de jaren heen van haar cliënten had gehoord. ‘Dus ik kook een driegangenmenu voor *zijn* hele familie, dertien man. Ben ik daarna bezig met de afwas, komt hij vertellen dat hij niet meer van

me houdt.' 'We hadden een heerlijke vakantie in Fiji gehad, dronken op de terugweg een glas champagne, zegt zij dat ze bij me weggaat! Bij de champagne – alsof we iets te vieren hadden!'

Ach, de naakte pijn die nog altijd groeven trok in hun gezicht, ook al beschreven ze iets wat al jaren geleden was gebeurd. De afwijzing door een minnaar of zelfs alleen een potentiële minnaar was toch zoiets hards voor het Innerlijke Kind. Verlatingsangst, herinneringen aan zielenpijn uit vorige levens, gevoelens van minderwaardigheid en zelfhaat: alles kwam boven in een niet te stuiten stortvloed van gevoelens.

Ze deed haar best om haar eigen situatie objectief te bekijken, als een anamnese van een van haar cliënten, in de hoop dat ze afstand kon bewaren. Maar het lukte niet.

Alle paniek zou natuurlijk voor niets kunnen zijn. Misschien stond Patrick helemaal niet op het punt om haar te dumpen. Er was niets wat daarop wees, en zij was altijd heel goed in het duiden van mensen. Ze had er niet voor niets haar beroep van gemaakt. Toen ze die avond de deur voor hem opendeed, had hij gezegd dat ze er 'geweldig' uitzag, met zo'n tevreden uitdrukking op zijn gezicht, alsof iemand hem net een cadeautje had gegeven. En hij was niet zo'n gladde jongen die op de automatische piloot complimentjes uitdeelde en zei wat vrouwen graag willen horen. Ze hadden best veel oogcontact gehad tijdens het eten; je zou zelfs kunnen zeggen dat ze elkaars blik af en toe lang vasthielden. De hele maaltijd merkte ze dat hij naar haar toe leunde (hoewel het natuurlijk ook kon zijn dat hij een beetje doof was – echt verbazingwekkend hoeveel mannen een beetje doof zijn; dat wist ze zowel door haar liefdesleven als door haar werk).

Ze had gevoeld dat hun lichaamstaal en ademhalingsritme synchroon liepen, en niet alleen omdat zij de zijne spiegelde zoals ze dat bij cliënten deed. Tenminste, niet expres.

Er vielen geen pijnlijke stiltes en er waren geen ongemakkelijke momenten. Hij had op een respectvolle manier interesse getoond in hypnotherapie. Hij zei niet: 'Laat eens zien dan! Laat mij maar eens een kip nadoen!' Hij dreef er niet de spot mee en maakte geen laatdunkende opmerkingen, wat nog erger was, en hij zei niet dat hij niet zoveel ophad met 'alternatieve geneeswijzen.' Hij zei niet: 'Dus je hebt *helemaal* geen opleiding nodig om dat te mogen doen?' of: 'Valt daar

nou *geld* mee te verdienen?’ En hij vond het ook niet eng. Sommige mannen met wie ze een date had gehad, leken echt bang te zijn dat zij hen zou hypnotiseren zonder dat ze het doorhadden. Maar Patrick was vooral nieuwsgierig.

Bovendien had hij haar een paar minuten geleden nog foto’s van zijn zoon laten zien! Een schatje: een blond, mager jongetje van acht, op een skateboard, op de trombone met zijn schoolorkest, aan het vissen met zijn vader. Dat zou hij toch nooit allemaal laten zien als hij vond dat het niets zou worden?

Behalve als hij dat net in een flits had ingezien. Nu ze er zo eens over nadacht, het was wel raar en abrupt zoals hij zijn mes en vork neerlegde om zijn aankondiging te doen, en zoals hij over haar schouder keek alsof hij in de verte een glimp van een heel andere toekomst zag. Ze was midden in een zin, nota bene. (Ze vertelde hem een verhaal over een cliënt die geobsedeerd was door Jennifer Lopez. Eigenlijk was het John Travolta, maar om privacyredenen veranderde ze de details altijd. En het verhaal klonk grappiger als het Jennifer Lopez was.)

Hij keek zo verdrietig. Zelfs al stond hij niet op het punt om haar te dumpen, wat hij te zeggen had was hoe dan ook onacceptabel en onaangenaam.

Misschien loog hij wel dat hij weduwnaar was en was hij nog gewoon getrouwd, ook al sliepen zijn vrouw en hij elk in een andere slaapkamer.

Of hij was helemaal geen landmeter; misschien zat hij wel bij de maffia. Dan zou de FBI haar dwingen een af luisterapparaatje te dragen, en zou haar lijk nooit meer gevonden worden. (Afgelopen zomer had ze alle delen van de *Sopranos* op dvd gezien.) Of misschien had hij een dodelijke ziekte. Dat zou verschrikkelijk zijn, maar dan hoefde ze het tenminste niet persoonlijk op te vatten.

Wat het ook was, ze wist bijna zeker dat het zonnige gevoel dat ze de hele dag had gehad dadelijk zou verdwijnen.

Ze nam een flinke slok wijn, en keek op om te zien of hij al terugkwam van het toilet. Nee. Jemig, wat duurde dat lang. Had hij soms net wat water over zijn gezicht gegooid en stond hij nu in de spiegel in zijn eigen ogen te staren, puffend en met zijn handen stevig om de randen van de wastafel?

Hij was op de vlucht voor de justitie.

Haar eigen ademhaling werd nu ook wat rafelig.

Meer fantasie dan goed voor haar is: dat had juffrouw Pascoe in groep 7 op haar rapport geschreven.

Ze keek om zich heen. De andere gasten waren allemaal druk aan het praten, bestek tikte metalig tegen borden, en hier en daar klonk een net-niet-te-bulderend gelach. Niemand lette op de vrouw met de lege stoel voor zich.

Was er nog tijd? Was het echt nodig? Ja.

Ze ging kaarsrecht op haar stoel zitten en legde haar handpalmen op haar dijen. Ze deed haar ogen dicht en ademde in door haar neus, en uit door haar mond. Bij elke ademhaling stelde ze zich voor dat er een sterk gouden licht door haar lichaam stroomde. Dat licht gaf haar energie en kracht. Het licht vulde haar voeten, haar benen, haar buik, haar armen en uiteindelijk, *woesj*, daar kolkte het ook door haar hoofd, zodat ze alleen nog een gouden gloed zag, alsof ze recht in de ondergaande zon keek. Even had ze het gevoel alsof ze een paar centimeter boven haar stoel zweefde.

Het komt goed met mij. Wat hij ook zegt, het zal mijn kern niet raken. Ik kan het aan. Na drie tellen. Een... twee...

Ze deed haar ogen open, verfrist en gesterkt. Ze keek om zich heen. Niemand staaarde haar aan. Ze wist best dat ze niet echt als een gloeilamp boven haar stoel had gezweefd. Maar het gevoel was soms zo verbluffend echt dat ze niet kon geloven dat het zich niet op de een of andere manier fysiek manifesteerde.

Zelfhypnose was een geweldige tool. Ze zag het altijd precies als een student of cliënt doorhad hoe het moest. Dan hadden ze zo'n ontzag voor waar hun hersens toe in staat waren. De eerste keer dat ze zelf het gevoel had te zweven, was het alsof ze ontdekte dat ze kon vliegen. Als zij alle pubers zelfhypnose kon leren, zou er geen drugsproblematiek meer bestaan.

Patrick was nog steeds niet terug. Ze keek naar het eten. Zonde om dat te laten verpieteren. Een voorbijschrijdende ober vulde haar wijnglas bij. Lekker wijn, lekker vis. Jammer dat ze geen boek bij zich had.

Ze dacht na over haar dag.

Tot het moment dat Patrick zijn mes en vork neerlegde, was het een perfecte dag geweest. Meer dan perfect, zelfs.

Ze had diep en droomloos geslapen op het ritme van de regen, en werd laat wakker door de zon die op haar gezicht viel. Het eerste wat ze zag toen ze haar ogen opendeed was de tak die ze aan het plafond had gehangen om haar te herinneren aan de boeddhistische soetra van mindfulness. Toen had ze ingeademd en in drie pufjes zachtjes uitgeademd met een 'halve glimlach'.

(Had ze trouwens maar nooit iets over deze gewoonte gezegd tegen haar vriendin Julia, die Ellen vervolgens had gevraagd om haar halve glimlach eens te laten zien. Toen Ellen na veel gezeur eindelijk gehoor gaf aan dit verzoek, rolde Julia tien minuten lang over de grond van het lachen.)

Daarna was ze opgestaan en het raam voelde ijzig aan, maar de nieuwe centrale verwarming die haar grootouders voor hun overlijden hadden laten aanleggen (met dank aan het lottoformulier van oudtante Mary!), had van het huis een warme cocon gemaakt. Ze at havermout met bruine suiker als ontbijt, en luisterde naar het nieuws op de radio, dat vrolijk en spottend werd gebracht. De recente griep-pandemie was waarschijnlijk helemaal geen pandemie. (Haar moeder, die huisarts was, had dat al die tijd al gezegd.) Een vermiste peuter was veilig boven water gekomen. Het laatste slachtoffer van een bendeoorlog was waarschijnlijk gewoon slachtoffer van een familieruzie. Het nieuwste politieke schandaal was uitgedoofd. Het verkeer stroomde lekker door. De wind kwam uit het zuidwesten en was zwak tot matig. De wereld leek voor de verandering een keertje gemakkelijk te behapen.

Na het ontbijt had ze zich ingepakt voor een strandwandeling, en ze was uitgelaten en uitgewaaid teruggekomen, het zout van haar lippen likkend.

Ze had die dag vier afspraken. Haar eerste afspraak was met een man die van zijn vlieg angst af wilde, zodat hij zijn vrouw mee naar Frankrijk kon nemen voor hun robijnen bruiloft. Toen hij vandaag vertrok, gaf hij haar een stevige hand en beloofde een kaartje te sturen uit Parijs. Ze had ook twee nieuwe cliënten, en dat vond ze altijd leuk, nieuwe mensen ontmoeten. De ene was een vrouw die al vier

jaar een verlamrende, onverklaarbare pijn in haar been had, en die al talloze artsen, fysiotherapeuten en chiropractors had bezocht, die geen van allen iets voor haar konden betekenen. De andere cliënt was een vrouw die haar verloofde had beloofd dat ze voor de bruiloft zou stoppen met roken. Beide sessies waren goed verlopen.

Haar laatste afspraak was met een cliënt die waarschijnlijk niet een van haar succesverhalen zou worden. Ze vond het lastig om haar vinger achter de precieze reden te krijgen waarom Mary-Beth hypnotherapie wilde, maar Mary-Beth wilde per se niet doorverwezen worden en wilde zelf doorgaan met de behandeling. Het leek Ellen beter om die dag niet iets heel moeilijks te doen met haar, en dus bracht ze haar een eenvoudige ontspanningstechniek bij. Ze noemde het een 'massage voor de ziel'. Na afloop zei Mary-Beth dat haar ziel nog precies hetzelfde voelde. Maar dat was typisch Mary-Beth.

Nadat Mary-Beth was vertrokken, had Ellen het huis schoongemaakt, waarbij ze een paar rommeltjes had laten liggen zodat het er niet uit zou zien alsof ze had huisgehouden, maar alsof ze van nature zo opgeruimd was. Ze had overwogen om een paar boeddhistische spreuken weg te halen. Die had ze op paarse Post-its geschreven en overal in huis opgehangen. Haar ex Jon stak er altijd de draak mee – dan stond hij bij de koelkast en las ze voor met een raar stemmetje. Maar het leek haar toch niet de goede manier om een relatie te beginnen door haar ware ik te verbergen.

Ze deed haar allerlekkerste, mooiste lakens op het bed. Het was waarschijnlijk tijd om met hem naar bed te gaan. Ja, dat was een beetje klinisch gedacht, maar zo ging dat nu eenmaal als je aan het daten sloeg na je dertigste. Het was niet meer een en al hartjes en bloemetjes. Ze waren geen zestien meer. Ze hadden elkaar ontmoet via het internet: op een datingsite. Dus het was van tevoren al duidelijk dat ze allebei op zoek waren naar een vaste relatie. Ze hadden het vakje aangekruist om dat aan te geven.

Er was al wat gezoend (lekker, hoor), en nu was het dus tijd voor seks. Ze was al bijna een jaar celibatair, en Ellen hield van seks. Dat verbaasde sommige mannen, die haar aanvankelijk als zweverig, lief en onschuldig zagen. Niet dat ze dat erg vond – ze speelde er zelfs een beetje mee. Het klopte alleen niet.

(Ze hield namelijk ook van horrorfilms, en koffie, en biefstuk, *medium rare* gebakken. Veel mensen waren ervan overtuigd dat ze vegetariër was – sterker nog, dat ze wel een kruidentheedrinkende vegetariër *moest* zijn – ze kookten zelfs speciale dingen voor haar tijdens etentjes en beweerden dan dat ze zeker wisten dat zij ooit had gezegd dat ze geen vlees at.)

Ze had de tijd genomen om zich klaar te maken voor vanavond: lekker lang in een dampend heet bad met een glaasje wijn en een cd van Violent Femmes. De heftige akkoorden en schrille stemmen staken zo schokkend af tegen het geklingelklangel van de ontspanningstapes die ze de hele dag speelde, dat het net leek of er een emmer koud water over haar hoofd werd gegooid. De Violent Femmes deden haar denken aan de jaren tachtig, toen ze nog een puber was en strak stond van de hormonen en hoop. Tegen de tijd dat Patrick had aangeklopt, was ze in zo'n krankzinnig goede stemming dat de gedachte zelfs nog bij haar was opgekomen: pas maar op, wie zo hoog stijgt, kan hard vallen.

Ze had het idee van zich afgezet. En nu. *Ik moet je iets vertellen.*

Ze legde haar vork neer. Waar hing die man uit? Ze zag een van de obers onopvallend naar haar kijken, omdat hij duidelijk probeerde in te schatten of hij haar misschien te hulp moest schieten.

Ze keek naar Patricks halflege bord. Hij had een stuk varkensgebraad besteld. Slechte keus, vond ze, maar ze kende hem nog niet lang genoeg om hem ermee te kunnen plagen. Varkensgebraad! Het klonk weerzinwekkend, en inmiddels lag het erbij als een enorme brok koud gestold vet.

Als hij het soort man was dat de hele tijd zulk soort aderverstoppend spul at, was hij misschien op het toilet bezweken aan een infarct? Zou ze die bezorgde ober erop af moeten sturen? Maar als het varkensvlees nou gewoon niet goed was gevallen? Dan zou hij zich doodschamen. Tenminste, *zij* zou zich doodschamen als ze hem was. Maar misschien kon het een man niet schelen.

Ze was te oud voor dit soort datingperikelen. Ze zou nu eigenlijk thuis taarten moeten bakken, of wat ouders van kinderen in de basisschoolleeftijd ook maar deden met hun avonden.

Ze keek nog eens op en daar kwam hij eindelijk aan. Hij zag er geschrokken uit, alsof hij net met zijn auto ergens tegenop gebotst

was, maar hij keek ook verslagen, alsof ze hem hadden betrappt bij het beroven van een bank en hij met zijn handen omhoog naar buiten moest komen lopen.

Hij ging tegenover haar zitten en legde zijn servet weer op schoot. Hij pakte zijn mes en vork op, keek naar het stuk varken, zuchtte en legde het bestek weer neer.

‘Je zult wel denken dat ik niet helemaal goed snik ben,’ zei hij.

‘Nou, ik ben wel nieuwsgierig!’ zei Ellen op de toon van een goedmoedige dame van middelbare leeftijd.

‘Ik hoopte dat ik je dit pas hoefde te vertellen als we... maar toen besepte ik dat het vanavond al moest.’

‘Neem je tijd.’ Nu sprak ze hem toe met de kalme, tikje zangerige stem die ze bij haar cliënten gebruikte. ‘Het komt vast wel goed – wat er ook aan de hand is.’

‘Zo erg is het nu ook weer niet!’ zei Patrick vlug. ‘Het is vooral gênant. Het punt is... oké, ik zeg het maar gewoon.’

Hij zweeg en trok een schaaachtige grijns.

‘Ik heb een stalker.’

Ellen begreep even niet wat hij bedoelde. Het was alsof Engels haar tweede taal was en ze de woorden eerst moest vertalen.

Ik heb een stalker.

Uiteindelijk zei ze: ‘Iemand stalkt jou?’

‘Ze stalkt me nu al drie jaar. Mijn ex-vriendin. Soms houdt ze zich een tijdje koest, maar de volgende keer slaat ze des te harder toe.’

Ellen werd overspoeld door goddelijke opluchting. Nu ze niet werd gedumpte, was het haar ineens duidelijk hoe leuk ze hem eigenlijk vond, en hoe erg ze hoopte dat dit iets zou worden, en dat de woorden ‘ik zou best verliefd op hem kunnen worden’ zelfs al bij haar opgekomen waren terwijl ze haar mascara opdeed. De reden waarom ze vandaag zo gelukkig was, was niet het weer of de haverhout of het nieuws. Het kwam door hem!

Een stalkende ex was prima!

Interessant juist.

Alhoewel, stalken...

Ze zag briefjes voor zich met uit kranten en tijdschriften geknipte letters. In bloed geschreven boodschappen op muren. Gestoorde fans

die bij beroemdheden op de stoep bivakkeren. Gewelddadige exen die hun vrouw neerschieten.

Maar wie stalkt er nou een *landmeter*. (Al had hij nog zo'n fraaie kaaklijn.)

'Wat doet ze dan precies, die stalker van je? Is ze gewelddadig?'

'Nee.' Patrick keek alsof hij onder dwang een paar zeer intieme medische vragen moest beantwoorden. 'Ze gebruikt nooit fysiek geweld. Ze schreeuwt weleens. En ze scheldt soms. Ze belt me midden in de nacht op, stuurt me brieven, mailtjes, sms'jes, maar ze is er vooral altijd. Waar ik ook ben, zij is er altijd.'

'Je bedoelt dat ze je achtervolgt?'

'Ja. Overal.'

'Jeetje! Wat verschrikkelijk voor je!' Daar had je het weer, dat middelbare toontje. 'Ben je er al mee naar de politie gegaan?'

Hij kromp ineen, alsof hij zich iets heel onprettigs herinnerde. 'Ja. Eén keer. Toen heb ik met een vrouwelijke politieagent gesproken. Ik weet niet of ze – nou ja, ze zei precies wat ze moest zeggen, maar toch had ik het gevoel dat ik voor gek stond. Alsof ik een watje was. Ze zei dat ik een logboek van "stalkincidenten" bij moest houden, dus dat doe ik nu. Ze zei ook dat ik een contactverbod kon laten opleggen. Maar toen ik mijn ex vertelde dat ik naar de politie was gegaan, zei ze dat ze tegen de politie zou zeggen dat ik *haar* lastigviel als ik nog verdere stappen zou ondernemen. En dat ik haar had geslagen – ja, en ik ben de man, dus wie geloven ze in dat geval? Haar natuurlijk. Dus toen heb ik het erbij gelaten. Ik hoop maar dat ze er eens een keer mee ophoudt. Maar het gaat nu al jaren zo. Ongelofelijk dat het al zo lang aan de gang is.'

'Het is vast...' Ellen wilde 'doodeng' zeggen, maar daarmee zou ze hem misschien voor het hoofd stoten. Ze geloofde dat het ego van een man zo broos was als een eierschaal. Dus zei ze: '...heel stressvol.' Maar het lukte haar niet de blije ondertoon uit haar stem te houden.

'In het begin wond ik me er ontzettend over op,' zei hij. 'Maar nu heb ik het min of meer geaccepteerd. Mijn leven is nu eenmaal zo gelopen; het is alleen wel moeilijk als ik een nieuwe relatie heb. Sommige vrouwen worden er knettergek van. En sommigen zeggen eerst dat ze er geen probleem in zien, maar dan blijken ze het toch niet te trekken.'

‘Ik trek het wel,’ zei Ellen vlug, alsof ze op sollicitatiegesprek was en ze moest bewijzen dat ze niet vies was van een uitdaging. Als ze hoorde wat voor zwaktes ex-vriendinnen hadden, werd ze altijd competitief en wilde ze bewijzen dat zij beter was.

Met een rood aangelopen hoofd nam ze een slok wijn. Nu had ze zich dus in de kaart laten kijken. Want wat ze net in feite had gezegd, was: ik wil wel een relatie met jou.

Ze deed net of ze fronsend naar haar glas keek, alsof ze een kritische kanttekening wilde plaatsen bij de kwaliteit van de wijn, maar toen ze opkeek zag ze dat Patrick naar haar glimlachte. Een brede lach, met rimpeloogjes van puur geluk. Hij reikte over de tafel en nam haar hand in de zijne.

‘Ik hoop het,’ zei hij. ‘Want ik heb hier een heel goed gevoel over. Over ons. Over wat het met ons zou kunnen worden.’

‘Wat het met ons zou kunnen worden,’ herhaalde Ellen, en ze proefde de woorden en genoot van het gevoel van zijn hand. Het was allemaal zo’n flauwekul, dat je klinisch en afgestompt werd na je dertigste. Het gevoel van zijn hand deed de endorfine haar bloedstroom in schieten. Ze wist alles over de wetenschappelijke aspecten van de liefde, en dat haar hersenen momenteel ondergedompeld werden in de ‘liefdesstofjes’ (noradrenaline, serotonine en dopamine), maar dat wilde nog niet zeggen dat ze er niet vatbaar voor was als ieder ander.

Dus nu speelden ze allebei open kaart.

‘Waarom wilde je me dit nu juist vanavond vertellen?’ vroeg Ellen. Zijn duim trok cirkeltjes in haar handpalm. ‘Over je stalker?’

Zijn duim stopte.

‘Omdat ik haar zag,’ antwoordde hij.

‘Je zag haar?’ Ellens ogen schoten door het restaurant. ‘Hier, bedoel je?’

‘Ze zat aan een tafeltje bij het raam.’ Hij gebaarde met zijn kin over Ellens schouder. Ze draaide zich meteen om, om te kijken, maar Patrick zei: ‘Maak je geen zorgen. Ze is weg.’

‘Wat deed ze daar? Zat ze... naar ons te kijken?’

Ellen voelde hoe haar hartslag versnelde. Ze wist niet precies wat voor gevoel dit was: angst, maar misschien ook iets van opwinding.

‘Ze zat te sms’en,’ zei Patrick moedeloos.

‘Naar jou?’

‘Waarschijnlijk. Mijn mobiel staat niet aan.’

‘Wil je niet weten wat ze heeft gestuurd?’ Ellen wilde het namelijk wel weten.

‘Liever niet,’ zei Patrick. ‘Helemaal niet, zelfs.’

‘Wanneer is ze weggegaan?’ Had Ellen dit maar eerder geweten, dan had ze haar kunnen zien.

‘Toen ik opstond om naar het toilet te gaan, liep ze me achterna. We hebben even staan praten op de gang. Daarom duurde het zo lang. Ze zei dat ze net weg wilde, en goddank is ze toen inderdaad vertrokken.’

Ze was dus vlak langs Ellen gelopen! Ellen pijnigde haar hersens op zoek naar een herinnering aan een langslappende vrouw, maar er kwam niets bij haar op. Waarschijnlijk was het gebeurd toen zij net met haar zelfhypnose bezig was. Shit.

‘Wat zei ze?’

‘Ze doet altijd heel kinderachtig alsof het puur toeval is dat we elkaar tegen het lijf lopen. Je zou denken dat ze eruitziet als een zwerfster, weet je wel, met raar haar en zo, maar ze ziet er volkomen normaal uit, volkomen beheerst. Daardoor twijfel ik soms aan mezelf, alsof ik het me allemaal maar verbeeld. Ze is een succesvolle carrièrevrouw. Gerespecteerd. Dat geloof je toch niet? Ik vraag me altijd af of haar collega’s wel weten wat ze in haar vrije tijd uitspookt. Maar goed... zullen we het over iets leukers hebben? Hoe was je vis?’

Ja, doe! Ellen wilde het nergens anders meer over hebben. Ze wilde tot in detail weten hoe het zat. Ze wilde begrijpen wat er in het hoofd van die vrouw omging. Normaal begreep ze altijd het standpunt van de vrouw, in alle situaties. Ze was een meisjesmeisje. Ze hield van vrouwen; *mannen* vond ze juist een mysterie. Maar je ex-vriend drie jaar lang stalken? Was ze soms een psychopaat? Had hij haar slecht behandeld? Was ze nog steeds verliefd op hem? Hoe vergoelijkte ze haar gedrag voor zichzelf?

‘De vis was heerlijk,’ zei Ellen. Ze probeerde haar gretigheid om er meer van te weten te onderdrukken. Het was nogal onbetamelijk om te hengelen naar informatie als die deze man duidelijk zo veel last in het leven bezorgde. Ze wist dat het een van haar zwakke kanten was: haar woeste nieuwsgierigheid naar andermans privéleven.

‘Wie past er vanavond op je zoon?’ vroeg ze om hem te helpen van onderwerp te veranderen.

‘Mijn moeder,’ zei Patrick. Zijn gezicht verzachtte. ‘Jack is stapel op zijn oma.’

Toen knipperde hij met zijn ogen, keek op zijn horloge en zei: ‘Ik heb hem beloofd dat ik nog even zou bellen om welterusten te zeggen. Hij voelde zich niet zo lekker toen ik wegging. Vind je het erg?’ Hij haalde zijn mobieltje uit zijn zak.

‘Natuurlijk niet.’

‘Ik bel hem normaal nooit als ik uitga,’ zei hij terwijl hij zijn telefoon aanzette. ‘Ik bedoel, het is een heel zelfstandig mannetje. Hij gaat zijn eigen gang.’

‘Ik vind het prima.’

‘Het punt is dat hij ontzettend verkouden is geweest en toen is het omgeslagen in een bronchitis. Hij is nu aan de antibiotica.’

‘Ik vind het echt geen probleem.’ Ze wilde weleens horen hoe hij met zijn zootje praatte.

Zijn telefoon bleef maar piepen. Er kwam geen eind aan.

Patrick's gezicht vertrok. ‘Sms’jes.’

‘Van, eh, je stalker?’ Ellen probeerde niet te enthousiast naar het schermje te kijken.

Hij bestudeerde zijn telefoon. ‘Ja. Meestal delete ik ze gewoon zonder ze te lezen.’

‘Aha.’ Ze kon zich niet meer inhouden. ‘Zijn ze dan zo akelig?’

‘Soms. Maar ze zijn vooral belachelijk.’

Ze keek naar zijn gezicht terwijl hij de berichtjes las, en met zijn duim de deleteknop indrukte. Hij glimlachte ironisch, alsof hij in een valse polemieek verwickeld was, en hij rolde met zijn ogen en beet op zijn lip.

‘Wil je ze lezen?’ Hij stak de telefoon naar haar uit.

‘Ja, hoor,’ zei Ellen achteloos. Ze leunde voorover en las terwijl hij voor haar door de berichtjes scrolde.

Wat een toeval! Ik zit aan een tafeltje bij het raam.

Dat shirt staat je goed.

Heb jij het varkensvlees besteld? Ben je wel goed snik?

Ze is knap. Jullie zijn een mooi stel. Sxx

Ellen huiverde ervan.

'Sorry,' zei Patrick. 'Die had ik je niet moeten laten zien. Maar ik zweer het, je bent echt niet, nou ja, in gevaar of zo.'

'Nee, joh, niks aan de hand.' Ze knikte naar de telefoon. 'Ga maar door.'

Leuk om je vanavond even gesproken te hebben. We moeten binnenkort eens koffiedrinken. Ik hou van je. Ik haat je. Ik hou van je. Ik haat je. Nee, ik haat je, ik weet het zeker.

Ellen zakte achterover.

'Wat zeg jij nu van zoiets, als professional?' vroeg Patrick. 'Die is toch knettergek? We hebben het hier over een relatie die al drie jaar voorbij is, moet je niet vergeten.'

'Hoelang hebben jullie iets gehad?'

'Twee jaar. Nou ja, drie jaar. Ze was mijn eerste vriendin na het overlijden van mijn vrouw.'

Ellen wilde weten hoe de relatie geëindigd was, maar in plaats daarvan vroeg ze: 'Waarom neem je niet gewoon een ander nummer?'

'Heb ik al heel vaak gedaan, maar het loont niet. Ik ben eigen baas en mensen moeten me gemakkelijk kunnen vinden. Hé, ik moet nu echt even bellen met mijn zoon. Ik zal het kort houden.'

Ellen keek naar hoe hij een nummer intoetste en de telefoon aan zijn oor hield.

'Hé, met mij. Hoe is het?... Wat ik heb gegeten? O, varkensvlees.' Hij keek spijtig naar zijn bord. 'Ja, het was ook niet zo lekker.'

'Maar goed, hoe is het nu met je? Gaat het beter? Heb je je antibiotica al ingenomen? Ja. Oké. Nou, vertel maar even snel.' Hij stopte met praten en luisterde. Zijn blik ontmoette die van Ellen en hij knipoogde. 'O ja? Nou ja, zeg. Een vulkaan? Met een parachute? Jemig.'

Hij bleef luisteren en trommelde ondertussen met zijn vingers op het tafelkleed. Ellen keek naar zijn hand. Het was een prachtige hand. Met grote, recht afgeknipte nagels.

'Zeg, mannetje, luister, misschien moet je de rest morgen maar vertellen. Anders is het zo onbeleefd voor... degene met wie ik zit te eten. Oké. Tot morgen. Wafels, uiteraard. Yep, absoluut. Slaap lekker, apenkop. Hou van jou.'

Hij hing op, schakelde de telefoon uit en stak hem weer in zijn zak. ‘Sorry,’ zei hij. ‘Hij had een film gezien en nu wilde hij me er alles over vertellen. Dat heeft hij van mij, vrees ik.’

‘O ja?’ vroeg Ellen.

Ze voelde een intense scheut genot aan de achterkant van haar schedel. Ze vond het heerlijk hoe hij met zijn zoon praatte, zo soepel en grappig en mannelijk en liefdevol. Ze vond het geweldig dat ze morgenochtend samen wafels zouden eten. (Ze was namelijk dol op wafels!) Ze vond het fantastisch dat hij zo zonder gêne ‘Hou van jou’ zei.

Een ober keek naar hun borden en zette die op zijn onderarm. ‘Was het vlees naar wens, meneer?’

‘Ja, prima.’ Patrick keek hem glimlachend aan. ‘Ik had alleen minder trek dan ik dacht.’

‘Kan ik u verleiden met onze dessertkaart? Of wilt u liever koffie?’ Patrick keek Ellen vragend aan.

‘Nee, dank je,’ zei ze.

‘We willen graag de rekening,’ zei Patrick.

Ellen keek op haar horloge. Het was pas tien uur. ‘Ik heb thuis nog wat lekkere bonbons,’ zei ze. ‘Als je tenminste zin hebt om bij mij nog een kopje koffie te drinken.’

Van die koffie en die bonbons kwam natuurlijk niets meer. Toen ze voor het eerst de liefde met elkaar bedreven op de schone lakens, begon het plotseling heel hard te regenen op het dak, en Ellen dacht even aan Patricks stalker en vroeg zich af waar die nu uithing, en of ze soms zonder paraplu onder een lantaarnpaal stond terwijl de regendruppels langs haar bleke, gekwelde (mooie?) gezicht dropen. Maar toen werd ze volledig in beslag genomen door alle interessante gevoelens die haar nieuwe minnaar bij haar losmaakte, en vergat ze dat hele mens weer.